ČECHOAUSTRALAN

KRAJANSKÝ LIST

KVĚTEN 2008

www.cechoaustralan.com

V tomto čísle:

Kdo jsem? Exulant, Emigrant, Krajan,...?	2
O exilovém tisku Glosa Miloše Ondráška	3
Odtud a Odjinud - IP	4
Ohrožená planeta? Rozhovor s A. Rosenfeldem	5
Ze života krajanů	9
Cesty snů - Josef Kubík	10
Kulturní rubrika - „Adina“, nová česká inscenace emigrantky o emigrantce	11
Rozhovor se Zrcadlem Ivan Kolařík	12

REDAKČNÍ OZNÁMENÍ

- ČECHOAUSTRALAN bude vycházet **měsíčně** jako **internetový časopis** na **www.cechoaustralan.com**
- ČECHOAUSTRALAN **v tištěné verzi** bude rozesílán **odběratelům za roční předplatné $40**, do Domovů důchodců (Nursing homes) zdarma
- Veškeré příspěvky a dotace čtenářů budou použity výhradně na tisk a distribuci listu
- **Placená inzerce** vítána
- Předplatné šekem zasílejte s odstřižkem na poslední straně na adresu redakce ČECHOAUSTRALANA

Nový časopis pro krajany v Austrálii

Vážení a milí krajané,

dostáváte do rukou první vydání nového časopisu pro krajany v Austrálii. Mnozí jste si podobně jako já nejspíš kladli otázku, zda je vůbec v dnešní době zapotřebí takového listu. Z internetu máme dnes přece přísun těch nejrozmanitějších informací, nové čerstvé zpravodajství je spolehlivě zajišťováno účinnými sdělovacími prostředky, počínaje tradičními novinami a tištěnými periodiky přes rozhlas, televizi, mobilovými textovkami konče. Jako Čechoaustralané si můžeme vybrat mezi sdělením českým a anglickým, mezi zdrojem z bývalé vlasti či nové země, která se stala naším druhým domovem. Potřeba exilového tisku již chválabohu neexistuje. O událostech komunity nás informují zpravodaje lokálních organizací.

Přesto jste pocítili a projevili zájem o vznik nového krajanského listu, zájem, za který vám děkuji a který nám všem dělá čest. Aniž bychom nad tím příliš hloubali, vnímáme totiž jaksi podvědomě onu zvláštní jedinečnost, která spočívá v příslušnosti k velké krajanské rodině.

Časopis ČECHOAUSTRALAN by se měl zabývat právě touto jedinečností. Jeho cílem bude spojit české a australské aspekty našich životů. Nový časopis se bude vracet k příběhům krajanů a jejich vzájemnosti a zároveň se bude věnovat tomu, co nás Čechoaustralany zajímá v obou zemích - v Austrálii i v České republice. Budeme nadále čerpat inspiraci a síly z vlastní prožité historie, ale budeme se také zabývat současnými problémy,vším tím, co se nás dotýká v těchto dnech, co nás trápí a ještě lépe, z čeho máme radost.

Účelem ČECHOAUSTRALANA by mělo být lepší vzájemné porozumění a snaha být nápomocný těm z krajanů, kteří mají potřebu kontaktu, potřebu vztahu ke své komunitě, k rodné zemi a ke svým kořenům.

ČECHOAUSTRALAN bude informovat čtenáře o dění nejen melbournské, ale celoaustralské české a slovenské komunity, bude zveřejňovat články kvalitních stálých dopisovatelů, rozhovory se zajímavými lidmi a v neposlední řadě vaše příspěvky. Staňte se jeho aktivní součástí, pište!

Doufám, že se vám bude nový krajanský časopis líbit a věřím, že jej jako Čechoaustralani uvítáte a podpoříte.

Barbara Semenov

Generální konzulát České republiky:
500 Collins Street, Melbourne 3000,
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

KDO JSEM? Exulant, emigrant, krajan,...?

První vydání nového krajanského časopisu nazvaného Čechoaustralan se ještě jednou vrací k této stále diskutované otázce, i když bych jí osobně dnes již nepřikládala takovou důležitost. Podstatné je, že krajanské je naše pojítko. Psala jsem o tom dříve – v říjnu 2006, kdy jsem se ujala Melbournského Kvartu - ve svém úvodníku nazvaném, možná ne náhodou, Čechoaustralan. Vedle vzájemného spojení Čechů i Slováků, kteří se integrovali v Austrálii, máme společné pouto, někdo více někdo méně, se svou starou vlastí. Pouto stejných kořenů.

Myslím, že krajany jsme všichni, bez rozdílu důvodů odchodu, byť pro většinu z nás byl důvod jasný – cesta za svobodou a demokracií. Slovo krajan se překládá do angličtiny jako fellow countryman/woman nebo ještě lépe COMPATRIOT – člověk se stejnou vlastí. Máme podobné vzpomínky na rodiče v zemi, kde jsme se narodili, na prožité dětství či mládí, pojí nás české a slovenské tradice, přírodní krásy bývalé domoviny, kulturní a historické dědictví ba dokonce i žal a utrpení, kterým naše země v minulosti prošla a které ovlivnily naše vlastní životy. Patříme k výlučné skupině lidí. Naše děti už nejsou krajany v pravém slova smyslu, narodily se z většiny v jiné zemi a jsou opuncovány australským *Advance Australia Fair*. Často s úžasem poslouchají, když na krajanských shromážděních zpíváme obě hymny. Zdá se jim, že česká zní daleko dramatičtěji, melodičtěji. Dojem není však způsoben žádným zvláštním rozdílem. Je pouze citovým zrcadlením duší každého z nás krajanů. Zájem o další společné pojítko - krajanský list - je tak logickým a přirozeným jevem.

Myslím, že pojem krajan zahrnuje exulanty i emigranty, utečence i vystěhovalce. Všimla jsem si, že někteří z nás stále lpí na rozdílech mezi těmito pojmy. Zeptáte-li se krajanů, jistě bude mít každý svůj názor. Například Aleš Nebeský řekl ve svém rozhovoru s redakcí Krajané.net:- *„To je asi takto: krajany pamatuji ještě z doby, kdy jsem žil v Česko-slovensku. Rudé Právo občas přineslo fotografii krajanů z Ameriky, kteří přijeli na ruzyňské letiště, klekli na zem a líbali beton. To byli krajani, nezáleželo jim na tom, co se tu dělo i nedělo, hořeli láskou k vlasti, a navíc mnoho z nich ani neumělo česky. Pak byli exulanti. Lidi, kterým se odsud nechtělo, ale odjeli, protože buď už dál systém nechtěli, nebo ani nemohli tolerovat, nebo se báli. Ale hlavně přijeli a snažili se něco dělat, nějakým způsobem pomáhat. A emigranti, to jsou takoví, kteří přijeli a hlavně se starali o to, aby dost vydělávali. A když člověk za nimi přišel s tím, že vybíráme na disidenty, tak buď říkali: „ale prosím tě, dej pokoj," a nebo: „tak jo, ale hlavně, aby tam nebylo moje jméno"."*

Na tom bude jistě něco pravdy z osobní zkušenosti tázaného, ale na druhé straně se zdá takové zaškatulkování pojmů přinejmenším zevšeobecňující.

V dubnovém vydání sydneyského Sokolského Věstníku jsem objevila na toto téma výborný článek profesora Zdeňka Slouky, dnes renomovaného emigranta z osmačtyřicátého roku, který se po trudných začátcích v Sydney dostal oklikou přes Německo do Ameriky. Během deseti let působení jako mezinárodní komentátor v newyorkské redakci Svobodné Evropy si na Columbia University udělal doktorát v politologii, mezinárodních vztazích a právu a na téže univerzitě začal profesorovat. U profesorování pak zůstal 30 let, poslední rok na Karlově univerzitě v Praze. V České republice se jakoby uzavřením osudového kruhu usadil natrvalo jako důchodce a stále zde působí jako novinář, je v redakční radě Literárních novin, přispívá do Lidových novin a týdeníku Respekt...

Profesor Zdeněk Slouka píše:- „...tak copak já propánajána vlastně jsem, nebo byl, nebo jsem – exulant nebo emigrant? Možná jsem ustrnul někde v prázdnu mezi těma dvěma pojmy a nejsem nic. To se mi ovšem jaksi nezdá. Možná je něco v nepořádku nikoli se mnou, ale s těmi pojmy, exil-emigrace, chtěly by asi učesat tvrdým hřebelcem...

Před pár desítkami let jsem sám v jedné sociologické studii definoval základní rozdíl mezi exulantem a emigrantem takto:

The exile, wherever he may be, would rather be back where he came from, if it were possible, and does what he can to make it so or, at least, hopes for the change.

The emigré is content with being where he is, rather than to be where he came from, and does what he can to justify his contentment, especially to himself.

Jenže život sám kašle na naše definice a pojmy a abstrakta vůbec a děla si co chce. Sílu má velkou. Do exilu trvajícího celá desetiletí, život sám vepíše znaky emigrace. Dívám se sám na sebe. Nepochybně jsem odcházel jako exulant a jako exulant jsem se choval. Ale stejně nepochybně jsem procházel asimilací, srůstal jsem se svým americkým prostředím, od jiných amerických profesorů jsem se zvenčí nelišil, v Americe se mi narodil syn, mám tam kdesi kousek země, mám americké občanství a americký pas, volím v každých amerických volbách a nahlas nadávám i v tisku, kdykoli se mi něco nelíbí na americké politice – nejsou-liž to znaky emigranta?...

Proud života obrábí a propojuje pojmy exil - emigrace. V mnoha exulantech je notný díl emigranta, v mnoha emigrantech jsou zřetelné stopy exilu. Exil a emigrace jsou ve své podstatě stavy mysli, nikoli objektivně rozeznatelné životní orientace. A svobodná lidská mysl má dostatečnou šíři a hloubku, aby v sobě unesla exil a emigraci současně. Dívám-li se opět na sebe, snad nikdy jsem nebyl víc emigrantem, než v prvních letech po návratu do Československa, i když jsem si myslel, že se vracím domů. Konec konců, žil jsem tu do svých pětadvaceti. Potom jsem byl téměř půl století za hranicemi. Vracel jsem se domů? Sám jsem byl jiný a tato moje země byla také docela jiná. V něčem jsem se musel asimilovat. Mnohé mi zůstává nepřijatelné. A tak jsem zase exulantem – dělám své novinářské málo,

aby se tenhle můj poslední domov zlepšoval. Je tu dost exilové práce na dvě generace, na tři..."

Profesor Slouka uzavírá svůj článek o exilu a emigraci dovětkem k tomu, co slýchávám od našich krajanů dost často – jak nacisté a po nich komunisté dělali z exulantů emigranty a termín „emigrant" proměnili v nadávku – zločinec, zrádce...:- „Snad je dobře si to sice pamatovat, ale jinak to odložit jako nepotřebné a odepsané, tak jako jsou už odepsaní a nepotřební strůjci této demagogie."

Taky se vám někdy stane, že si přečtete něco, co vám promluví z duše? Nenapsala bych to lépe a myslím, že právě toto zamyšlení je vhodné jako úvod nového krajanského časopisu. Časopisu, který se vzhledem k době svého založení v první dekádě jednadvacátého století nemůže podobat žádné z předešlých krajanských tiskovin. Přesto může mít stále svůj význam a účel.

Barbara Semenov

Glosa MILOŠE ONDRÁŠKA

O MELBOURNSKÉM EXILOVÉM TISKU

Nejednou jsem uvažoval o tom, nakolik se exilovým vlnám, z února 1948 a srpna 1968, podařilo českému lvu vrátit hrdost. Neblahými totalitními zásahy pelichal, hříva se mu pocuchala a na místo královské koruny byla dosazena pěticípá hvězda. Lidové noviny koncem letošního února psaly o „ztraceném poúnorovém exilu", o srpnovém se raději ani nezmínily. Článek nás bičoval, ale neměl úplnou pravdu. To mohu prohlásit z vlastní zkušenosti a to nikoliv jako exulanta, ale z doby před mým rozloučením se socialistickými jistotami. Poslouchávali jsme český program Hlasu Ameriky, BBC z Londýna a Svobodné Evropy z Mnichova. Vysílání nás informovalo o událostech, které režim tajil. Posilování naděje, že svoboda se vrátí do českých zemí, sehrálo v národě, anebo v její demokraticky smýšlející části obrovskou úlohu - bylo dílem exilového hnutí. Stejně pak v Paříži vydávaný a do republiky konspirativně pronikající čtvrtletník Svědectví. S tímto časopisem jsem se setkal až v Austrálii a přesvědčoval mne, že klec, do které je uvězněn domov, se jednou rozpadne. Poznal jsem, že předností exilové publicistiky komentující vývoj československé totalitní situace byla schopnost vnímat skutečnosti a souvislosti ostatního světa, toho byli domácí autoři neschopní.

Noviny jsou zrcadlem společnosti, pro kterou vycházejí. Tím se řídil František Váňa, který vydával čtrnáctideník Hlas domova od roku 1950 do roku 1979. Po příjezdu prvních poúnorových uprchlíků do Austrálie vzniklo několik časopisů, které si vytyčily poněkud jiný program než exilové sdělovací prostředky mířící do nesvobodné země. Noví přistěhovalci ještě mnohdy tesknící po rodinném sociálním a pracovním předivu, které opustili, potřebovali to, čemu se obsahově Hlas domova podřídil. Byla to problematika života československých exulantů, politická situace, kultura, sport, drobné tvořivé příspěvky a dopisy redakci odrážející cítění a názory čtenářů. Hlas domova si dobyl pevnou pozici v Austrálii, byl jakýmsi následovníkem Krameriusových vlasteneckých novin vycházejících v Praze na přelomu 18. a 19. století plnících buditelské snahy a vzdělávání čtenářů. František Váňa byl všeobecně respektován, přesto měl v samotném Melbourne zavilé nepřátele.

Na Hlas domova navázal měsíčník Hlasy vycházející nejprve v Melbourne a potom v Sydney. Objevily se Australské listy a mnohem později Noviny. Ve většině australských států české pospolitosti vydávaly své věstníky, solidně v Canbeře připravovaná Beseda vychází dodnes. Poúnorový exulant, středoškolský učitel v Melbourne J. Halla, po dlouhou dobu vyjadřoval svoje zajímavé názory oběžníkem nazvaným Staveniště. Zvláštní zmínku si zaslouží křesťansky orientovaný JUDr Stanislav Hofírek, z melbournských exulantů snad nejpilnější a nejobětavější. Po dlouhé roky psal na malém psacím stroji svoje fundované představy, jak má vypadat příští svobodná a tolerantní československá společnost. Tyto pronikavé myšlenky pak ze svých nepatrných prostředků, nepracoval zde jako právník, nechal rozmnožovat a rozesílal po celém světě. Z telefonních seznamů Prahy a Brna, které našel na melbournské poště, opisoval náhodně vybrané adresy, na které posílal svoje práce. Řekl mi „když z deseti adresátů si moje úvahy přečte jen jeden, zamyslí se nad nimi a prodiskutuje se svými přáteli, pak moje akce plní svoje poslání". Hofírek v Melbourne také založil Společenství nového řádu. I proti němu se zde ozývali uštěpační posměváčci. Rozmnožované zprávy pro své členy připravovala skupina sdružující zahraniční vojáky, partyzány, barikádníky a ty, kteří byli pronásledovaní jak nacismem, tak komunismem. Podobně se ozývaly některé církve a dokonce i melbournští trampové a zálesáci. Po srpnu 1968 přijel do Melbourne Václav Starý, po nějakou dobu obětavě vydával politicko-filosofickou revue Kruh. Nesmím zapomenout na Jiřího Hodače, který do Melbourne přijel v sedmdesátých letech podporován organizací Czechoslovak Settlers, kterou řídil František Váňa, když přestal vydávat Hlas domova. Hodač, absolvent žurnalistiky na pražské univerzitě, neměl vlastně žádnou profesionální možnost se uplatnit v australských mediích, zastával namáhavé manuální zaměstnání, z vlastní iniciativy začal vydávat bez jakékoliv podpory velmi hodnotný měsíčník nazvaný Panorama. Posléze dostal práci v české redakci rozhlasové stanice BBC v Londýně a tak Panorama přestala vycházet. I Hodač zde měl velmi znepokojující nepřátele, zdá se, že naše zdejší pospolitost se bez tohoto druhu lidí neobejde. Patří to k české národní povaze?

Tento pravděpodobně neúplný výčet zejména v Melbourne vycházejících exilových a krajanských

Velvyslanectví České republiky:
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
Tel: 02 6290 1386, Fax: 02 6290 0006

tiskovin uzavírám neuvěřitelných dvacet let publikovaným a nesprávně nazvaným sokolským časopisem Kvart. Komentovat nebudu a ani nemohu, jednak jej všichni znáte a jednak proto, že jsem s Kvartem po dlouhou dobu spolupracoval.

O důvodech, proč v Melbourne začíná vycházet ČECHOAUSTRALAN se také nemíním zmiňovat, koneckonců víte, o co jde. Dnešní poslání mimo republiku vydávaných novin či časopisů je rozdílné než bylo za Františka Váni. Na obsah Hlasu domova nelze navazovat, nemám na mysli jeho úzkostlivou péči o správnou češtinu a obhroublostem se vyhýbající hodnotný obsah, mám na mysli změněnou politickou situaci v zemi, z které jsme přišli a která je nám nyní otevřená. Tato změna vyžaduje jinou redakční koncepci a jiný přístup ke čtenářům.

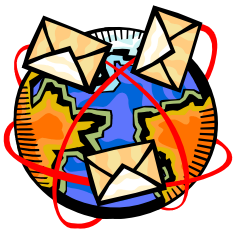

ODTUD A ODJINUD

Paní Zora Šemberová, která od roku 1968 žije v Adelaidě, se dožívá 95 let, blahopřejeme. V Melbourne si ji pamatujeme, když se hlásila tehdejšímu prezidentu V. Havlovi při jeho návštěvě Národního domu. V Praze byla v polovině března t.r. v předsálí Národního divadla autogramiáda, podepisovala tam knihu věnovanou jejímu životu. Současně obdržela medaili Artis Bohemiae Amicis (Přítel českého umění) za dlouholetou činnost baletní sólistky v Praze, Brně a Paříži. Ve světové premiéře tančila Julii ve slavném Prokofjevovu baletu o milencích z Verony.

Až dostanete dopis z Rakouska, bude možná opatřen známkou zobrazující patrona Vídně Sv. Klementa Maria Hofbauera. Kdo to ale ví, že tento svatý se narodil v Tasovicích u Znojma roku 1751. Vystudoval teologii, vstoupil do řádu Redemptoristů, dvacet let působil ve Varšavě, odkud byl vyhnán Napoleonem. Usadil se ve Vídni, kde se stal vyhledávaným kazatelem, stál dokonce v pozadí rakousko-uherského politického vývoje. Zemřel v roce 1850, je pohřben ve vídeňském kostele Maria am Gestade, ve kterém jak za komunismu tak i dnes jsou slouženy bohoslužby v českém jazyku.

Často se zlobím na množství anglikanismů, které se zcela zbytečně derou do češtiny. Dovolte mi investigovat, s tímto slovem jsem se seznámil na české webové stránce. "Jak se máte?" nepatřilo k běžným pozdravům a odpověď „nic moc", „děsně" anebo „mám se super" také ne. S velkými rozpaky dále přijímám složeniny zaváděné politickými mluvčími: blbuvzdornost, českopitomost, srandovláda, podržtaška, směroplatnost apod. Následují euroobčané, euroúčet, euronadšenci.

Po Dvořákově Rusalce připravené na disk v Austrálii přišla na zdejší trh Janáčkova opera Liška Bystrouška (The Cunning Little Vixen). Australský orchestr, sbor a české sólisty řídil Charles Mackerras. Nahrávku vydala firma Decca, australská kritika ji velmi kladně oceňuje. Pozastavuji se ale nad tím, že v novinách The Age bylo uvedeno, že americká sopranistka Lucia Popp zpívala na perfektní úrovni. Lucia Popp je ovšem Slovenka, která za bolševika uprchla z ČSSR, usadila se ve Vídni a zpívala s velkými úspěchy na celém světě. K doplnění diskotéky australská hudební kritika doporučuje nahrávku („magnificent recording") na Deutsche Grammophon se záznamem další Janáčkovy opery Výlety pana Broučka. (The Excursions of Mr Broucek). Jiří Bělohlávek řídí orchestr a sbor BBC, sólisté jsou opět Češi s vynikajícím panem Broučkem – Janem Vacíkem. Jistě víte, že Janáček podložil děj této opery dvěma novelami Svatopluka Čecha napsanými v druhé polovině 19. století. Matěj Brouček se vydatně posílí ve vinárně Na Vikárce a při cestě domů jednou zaletí na Měsíc a podruhé zavítá do středověké Prahy. Jak Bystrouška tak Pan Brouček vyrovnávají komičností a životní laskavostí jiné pozoruhodné Janáčkovy opery podložené librety s tragickou tématikou – Její pastorkyňa a Z mrtvého domu, snad i Věc Markopulos.

Dvoudenní vědecké sympozium pod názvem "Pražské jaro – konec jedné iluze" se uskutečnilo ve Vídni. V Rakousku se ke čtyřicetiletému výročí reformního hnutí pořádá řada akcí. Melbourne bude mlčet?

Inflace vyprazdňuje české peněženky jak v Austrálii, tak v republice, kde spotřebitelské ceny stouply o 7.5 procenta, míra nezaměstnanosti ale klesla na 5.9 procenta. Pražský dopravní podnik prodává vyřazené tramvaje do Severní Koreje, takže nostalgičtí Pražáci se nyní mohou potěšit i na jiném konci světa.

V Brně v roce 1978 prováděla StB domovní prohlídku u disidenta – evangelického faráře Jana Šimsy. Jednomu z důstojníků se dostal do rukou osobní dopis tehdy již zesnulého mluvčího Charty 67 filosofa Jana Patočky. Státní bezpečnost mohla podle zákona dopis přečíst, ale nikoliv zabavit. Příslušník StB se však rozhodl dopis odnést, následovala strkanice, farář do policajta strčil, ten spadl na postel, ale nic se mu nestalo. Čin byl kvalifikován jako napadení úředního činitele a Šimsa byl odsouzen. Dnešní ministr spravedlnosti před nedávnem žádal v Šimsův prospěch zrušení starého trestu. Nejvyšší soud to ale odmítl s tím, že komunistická justice postupovala správně.

Dvaaosmdesátiletá mezzosopranistka Soňa Červená vystoupila v dubnu v pražském divadle Kolowrat v operním ztvárnění procesu s dr Miladou Horákovou. Jde o ojedinělý projekt Národního divadla podložený zrůdností justiční vraždy nastolené komunistickým soudem. Červená začínala uměleckou dráhu v Brně, když kulminovala v Praze, socialistický režim jí zakázal účinkovat. Emigrovala do Západního Berlína a dostávala pozvání na přední světové operní scény.

Češi, kteří se po roce 1948 zbavili čsl. občanství a po roce 1989 se pokoušeli o jeho obnovení, byli žádáni se vzdát občanství toho státu, kde žili jak exulanti. Většina žadatelů tuto podmínku neakceptovala. Ministr vnitra České republiky nyní navrhuje, aby ti, kteří stále

pociťují vazbu k republice, požádali o české občanství aniž by ztratili občanství jiného státu. Tak např. Martina Navrátilová se po třiceti letech „znovu stává Češkou", píše pražský tisk.

Článek o Boženě Němcové vzbudil v Melbourne nemalou pozornost, mnohým se líbil, někteří se ozývali jinak. Na Šumavě se vykládalo, že Babička vyvolala krizi Kvartu.* To nemohu potvrdit, definitivně ale byla impulzem k uveřejněné vzpomínce na Karla Kapra. Ale ještě něco. Ozvala se čtenářka, její švagr ing Petrů pracoval v hydrologickém průzkumu Severního teritoria, dvě tehdy neoznačené řeky nazval jmény své manželky a její sestry, naší čtenářky. Připomněla, že mezi dekorovanými při posledním udělování státních australských vyznamenání se objevilo jméno Mrs Claire Nemec. Byla to manželka dnes již bohužel zesnulého krajana, který pracoval ve zmíněněné skupině zkoumající vodní toky na severu Austrálie: Jiří Němec, prapravnuk Boženy Němcové.

IP

** Pozn. red.: Babička nevyvolala krizi Kvartu, na esej o Boženě Němcové však přišlo dosud největší množství příznivých dopisů čtenářů.*

OHROŽENÁ PLANETA?

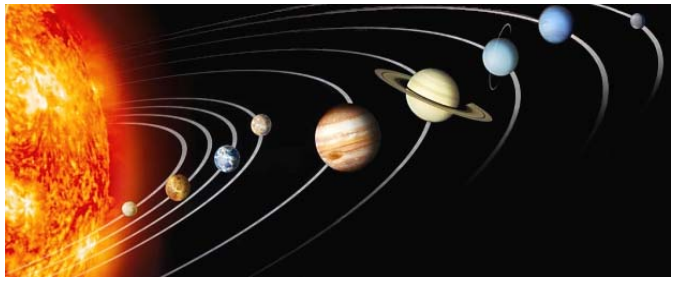

Úvahy a rozhovor nad knihou Freda Rosenfelda

Ohrožená planeta? Globální oteplování? Kysličník uhličitý? Jaderná energie? Polutanty? Polyméry? Plastik? Máte-li otázku a internet, gůglujete.

Gůglovat – to je panečku slůvko jako malina pro kritiky anglikanismu nebo ještě lépe globalismu českého jazyka. Přiznám se, také nemám to prznění rodné řeči ráda. Ale gůgluji pořád. Pro ty, kteří neznají význam a nepoužívají jednu z největších vymožeností dosavadního vývoje lidstva – počítač, jedná se o hledání na internetových stránkách – webu Google, kde najdete jakoukoli informaci, které se vám zachce. Když informaci naleznete, můžete strávit ještě celý zbytek dne tzv. „surfováním", dostanete se na milion dalších odkazů, od názorů světových veličin a odborníků až k rozumům hloupého honzy z poslední lhoty zlámané v Čechách či na pobřeží Pacifiku.

A tak jsem před rozhovorem na velmi obšírné a složité téma Ohrožená planeta zagůglovala a strávila téměř celou noc nad počítačem, abych zjistila, že na dané téma existuje dnes opravdu nekonečné množství názorů. Máme nesmiřitelné skeptiky a environmentalisty (také výraz), ekology, vědce, politiky, zastánce přírody, zastánce té které pravdy, svobody, máme zelené a modré, máme důkazy a argumenty, máme při. Ale zejména máme problém. A nebo nemáme?

Knihu **„It may not be necessarily so after all"** napsal mnohým z české komunity v Austrálii známý krajan Fred Rosenfeld už před deseti lety, tedy v době, kdy diskuze o globálním oteplování a ohrožení planety nebyla zdaleka na denním přetřesu, jako je tomu dnes. Autora inspiroval k jejímu sepsání opět vlastní život, lépe řečeno jeden jeho mocný aspekt. Fred Rosenfeld pracoval přes třicet let v plastickém a balicím průmyslu. Jako představitel jedné z největších australských společností vyrábějící plastické obaly pro potravinářské účely byl předsedou Plastics Packaging Division a jedním z ředitelů a vice prezidentem Plastics Institute of Australia. Zároveň byl zástupcem předsedy Výboru pro veřejné záležitosti a životní prostředí.

V období od sedmdesátých do devadesátých let minulého století procházel plastický průmysl na jedné straně velkým rozmachem, na druhé straně prožíval období neustálé kritiky za znečišťování životního prostředí, otravu populace, plýtvání energií, zdroji, atd. Dnes svět pochopil, že plastik je nezbytnou součástí moderního života. Problém, který způsobuje řešení jeho odpadu není v chytré knížce Freda Rosenfelda však jediným bodem k přemýšlení. Po jejím přečtení, a čte se báječně, protože autor píše poutavou, krásnou angličtinou, se musí každý zamyslet nad mnoha nejen důležitými ale i fascinujícími otázkami.

Osobně mne zaujal především „velký obraz", široký pohled, věci viděné v celkové relativitě a souvislostech vývoje planety, vesmíru, času, lidstva a jeho neustálého pokroku. Setkání s Fredem Rosenfeldem bylo tak logickým pokračováním navazujícím na přečtení jeho úvah.

Stěžejním východiskem je v nich poměr času života a jeho různých forem na naší zeměkouli, závislost na sluneční soustavě, začátky a konce života planety, vznik homo sapiens, rozvoj moderního člověka... Pro snazší pochopení časové relativity připodobňuje Fred Rosenfeld čas vtipně k putování želvy po australském kontinentu. Želva vyráží na svou pouť v Perthu v prvopočátcích existence naší planety a putuje na východ směrem k Sydney. Vzdálenost 3 tisíc kilometrů přirovnává autor ke třem biliónům let existence Země. V tomto přirovnání je jasné, že život na naší planetě začal v úseku putování časové želvy až někde u Adelaide, dinosauři se objevili mezi úseky Cowra a Katoomba a teprve před dvaceti tisíci lety - tedy před závěrečnými dvaceti metry cesty želvy – stanul

moderní člověk na schodech Sydney Opery. Do té doby si planeta dělala co chtěla, působily na ni nejrůznější vlivy, které ji měnily a ohrožovaly její existenci. Želva by měla procestovat přibližně stejnou délku tratě zpátky než dojde k zániku planety. Co se stane ve stejném časovém úseku dalších biliónů let? Přispěje člověk skutečně k jejímu zániku? Nebo nebude mít s trváním tohoto vesmírného tělesa vůbec nic co dělat? A nebo to bude v závěru úplně jedno?

Je tedy planeta ohrožena nebo není?

F. R.: Samozřejmě že je. Je ohrožena vším. Počínaje tím, že do ní může narazit jiné kosmické těleso, velký meteorit, konče atomovou bombou a radioaktivitou. To mohou být ovšem různé spekulace. Jisté je, že ohroženy jsou zdroje přírodního bohatství, které člověk systematicky využívá v rámci svého pokroku a technického rozvoje. Je těžké si představit, že by mohla na zemi vznikat nová ložiska minerálů, kovů, uhlí, oleje,... Když jsem o všem psal, považoval jsem také za důležitý lidský faktor, který bude mít vliv na budoucnost naší planety. Chtěl jsem, aby se nezapomínalo na neuvěřitelný vývoj lidského mozku a rozumu. Jsou věci, které dnes nemůžeme pochopit týkající se třeba vesmíru, jsou věci, které nedokážeme udělat nebo vyrobit, ale za dalších sto dvěstě let, bude lidské chápání a činnost opět úplně někde jinde. Lidé se budou divit, co všechno jsme nevěděli, podobně jako se divíme dnes my, že někdo někdy nevěděl, že Země je kulatá a že se točí, neznal žárovku, letadlo či automobil, o mobilech a počítačích nemluvě. Jednoho krásného dne bude třeba člověk schopen proměnit veškerý odpad plastiku v energii. Protože právě v plastiku je ohromná přirozená energie. Nikdo ji však dosud neumí zpracovat. Proč tedy všechen použitý plastik zatím nesešrotovat a neuložit, dejme tomu do vyprázdněných dolů do té doby, než jej budeme umět opět znovu využít.

B. S.: *Vy jste napsal, že slovo „plastik“ je to nejhorší, co se kdy mohlo přihodit plastikovému průmyslu. Co jste tím myslel?*
F. R.: To slovo je skutečně nevhodné, přímo ignorantské označení materiálu. Jako kdybych řekl, - máte hezký kovový prsten. Ten prsten je přece buď zlatý nebo stříbrný nebo platinový. Stejně tak máme dřevo dubové, mahagonové, javorové, santalové, cedrové, gumovníkové,... To samé platí ve světě plastu. Jsou to vlastně polyméry a je jich mnoho druhů. Málokdo si uvědomuje, v kolika průmyslových odvětvích jsou dnes polyméry zásadním výrobním materiálem. Zakážeme je, protože nevíme kam s nimi, když vyprchá jejich užitková doba? Čím je nahradíme? Budeme se vracet opět ke kovu, dřevu, k procesům výroby, které jsou daleko dražší a jejichž výsledky jsou méně efektivní? Budeme se vracet proti logickému vývoji pokroku? Vždyť v mnoha případech nám právě polyméry pomáhají šetřit přírodním bohatstvím a energií.

B. S.: *Ekologové, jak jsme denně poučováni, mají s plastikem – tedy s polyméry problém v souvislosti s odpadem. Napadlo vás nějaké revoluční řešení staré nerudovské otázky „Kam s ním“?*
F. R.: Jedna věc, o které jsem zatím nikde neslyšel, mne napadla. Lidé si koupí výrobek, například lednici nebo auto, mají z něj užitek, potěšení a po použití věc jednoduše vyhodí, nikdo se neptá, kam věc zmizí, kdo ji zlikviduje nebo recykluje. Proces zpracování těchto použitých a opotřebovaných věcí stojí hodně peněz. Do ceny každého výrobku by proto měla být započítána určitá částka, která se použije na jeho likvidaci v budoucnu. To jsou důležité věci. Hovoříme-li o plastiku, je třeba si uvědomovat, že se jedná o různé druhy polymérů, které se nedají při recyklování míchat, jejich třídění a zpracování je opravdu náročné. Lidé se často zaměřují na malé problémy, například plastické sáčky a tašky.

B. S.: *Promlouváte mi z duše. Na rozdíl od vás, který jste odešel z Československa v říjnu 1948, jsem opustila zemi až ve zmiňovaných letech polymérové revoluce. Československo bylo tehdy, vedle dalších podstatných věcí, pozadu za celým světem i s nákupními igelitkami. Jak jsme tehdy vzhlíželi k Západu, kde byla igelitka v obchodním domě samozřejmostí. Chodili jsme dál do samošky se síťovkou a dovezené západní igelitky šetřili málem jako vzácnou kabelku či aktovku. Mám dnes proto přirozenou averzi vůči zeleným hadrovým taškám, které bych si měla nosit na nákup do Safewaye. Zachrání tyto tašky skutečně naši planetu?*
F. R.: Pochopitelně že nezachrání. Plastikové pytle se mohou používat, nesmí se však vyhazovat. Rozdíl je opět v jejich recyklování. Úplně ideální by bylo, kdyby každá domácnost vlastnila přístroj, který by tyto plastiky rovnou rozšrotoval a objemově upravil pro další recyklaci. Ve srovnání například s obaly na kosmetiku je otázka plastikových nákupních tašek úplně zanedbatelná. Další možnosti jsou ve výrobě rozpustných plastikových tašek.

B. S.: *Na druhé straně, projíždíte-li třeba různými městy Indie, zdá se vám, že ta země vypadá dnes celá jakoby zasněžená. Je to způsobeno právě těmito bílými pytlíky, které se válejí v hustých vrstvách téměř všude.*
F. R.: Vidíte, další problém ohrožení naší planety. Přelidnění. Nerovnoměrný velký populační a dnes navíc ještě ekonomický rozvoj Číny, Indie, Jižní Ameriky,...

B. S.: *Není to tedy podobné jako s Kjótským protokolem o omezení emisí skleníkových plynů? Proč se máme omezovat v Austrálii, která škodí v tomto smyslu minimálně, když Spojené státy a rozvojové země, kde je největší jádro tohoto problému, si nedělají přílišné starosti?*

F. R.: Ano a ne. Ono je vždycky snazší říci, ať se o to postará ten druhý. Co já? Proč bych se zrovna já měl omezovat. Je to ve vzdělávání lidí. Na každé škole by se například měly děti učit, že se jedná o polyméry, kterých je několik druhů, které je třeba třídit pro odpad, protože pouze polyméry správně roztříděné se dají recyklovat. Rozdělit odpadky do dvou kontejnerů nestačí. To je pouhá přetvářka politicky korektní akce, že se něco pro věc podniká, podobně tak jako zelené látkové tašky vyvěšené v samoobsluhách. Dostáváme se ke zpolitizování ekologie, podobně jako se děje s klimatologií a s teorií globálního oteplování planety.

B. S.: *Myslíte si tedy, že ke globálnímu oteplování nedochází a že kysličník uhličitý neovlivňuje naši planetu tak, jak říká Al Gore a jemu podobní environmentalisté?*
F. R.: Myslím si, že něco na globálním oteplování určitě bude, ale mnohé bude také záležitostí cyklickou. V tomto případě je na závěrečné posouzení ještě brzy. Na co však není brzy, je začít řešit problémy konzervace zdrojů přírodního bohatství a využití odpadových materiálů, které se budou násobit s každou novou dekádou. Je ovšem možné, že s každou novou dekádou bude člověk znát a umět daleko více nových věcí než dosud, včetně toho, jak si s odpadem účinně poradit, proměnit jej třeba v novou energii atd.

B. S.: *Vaše knížka se v tomto smyslu nesnaží dát jasné odpovědi, byla by přesto ideálním materiálem pro školy. Nutila by mladé lidi přemýšlet o své planetě a jak s ní optimálně zacházet. Namáhat trochu mozkové závity, jak vylepšit své životy a životy dalších generací, i když, jak také píšete, je to v časové relativitě existence planety možná vlastně úplně jedno.*
F. R.: Tak nějak. Je to o nutnosti vzdělávání lidí, o hledání možností i o zamyšlení se nad samotným zázrakem vesmíru. Ještě když jsem byl jako kluk v Praze na studiích, sedávali jsme s kamarády večer pod hvězdama. Ptal jsem se, - dokážete si představit, že támhleta hvězda tam už nemusí vlastně vůbec být, když k nám její světlo doletí až za nějaký milion let? A kluci na to „A jeje, Rozumfeld, dejte si krunýře na hlavu...“

B. S. *- kývá hlavou. Jedině díky „rozumfeldům“ jsme dnes jako lidstvo s našimi znalostmi a pokrokem tam, kde jsme a snad budeme v pátrání za poznáním nadále pokračovat. Snad se nám také podaří lidským rozumem a silami zachovat naši planetu co to dá...*

KONZULÁRNÍ OBVODY

Vážení krajané,

dovolte mi, abych vás seznámil s důležitou změnou, která nastane 1. dubna 2008. Z rozhodnutí Ministerstva zahraničních věcí ČR budou od tohoto data mezi velvyslanectvím ČR v Canberře a generálním konzulátem ČR v Sydney nově rozděleny konzulární obvody. Státy Victoria a Tasmánie přejdou tímto dnem zpět do konzulární jurisdikce Generálního konzulátu ČR v Sydney; konzulární obvod velvyslanectví ČR v Canberře tak bude sestávat pouze z Australian Capital Territory (ACT).
V praxi to znamená, že velvyslanectví ČR v Canberře bude zpracovávat veškeré konzulární žádosti a podání (žádosti o vydání cestovních pasů, matričních dokumentů, dokladů o státním občanství, výpisů z rejstříku trestů apod.) pouze občanů ACT; občané ostatních australských států a teritorií, Nového Zélandu a států Pacifiku budou své žádosti řešit prostřednictvím Generálního konzulátu ČR v Sydney. Generální konzulát v Melbourne i nadále zůstává důležitým kontaktním místem pro vaše dotazy a žádosti žadatelů ze států Victoria, stejně tak jako honorární konzuláty ČR v Adelaide pro žadatele z Jižní Austrálie a Perthu pro občany Západní Austrálie.
Pracovníci velvyslanectví ČR v Canberře i Generálního konzulátu ČR v Sydney jsou samozřejmě připraveni vám s vašimi požadavky, dotazy a žádostmi pomoci. Úřední hodiny konzulárního úseku velvyslanectví ČR v Canberře jsou s platností od 1. dubna 2008 každou středu od 9 do 12 hodin. V naléhavých případech je možno s pracovníky velvyslanectví schůzku dohodnout i mimo tyto úřední hodiny (na telefonním čísle 02-6290 1386, faxovém čísle 02-6290 0006, případně e-mailu canberra@embassy.mzv.cz).
V případě potřeby se lze obrátit i na pracovníky GK Sydney www.mzv.cz/sydney).
Doufám, že se nám s novým rozdělením konzulární působnosti podaří zajistit bezproblémové fungování obou našich úřadů v Austrálii a vaše dotazy a žádosti budou vyřizovány k vaší plné spokojenosti.

S úctou, J. Chmiel, velvyslanec

Advokátní kancelář
M. Kantor solicitors
500 Collins Street, Melbourne 3000
Tel: 03 9629 6196, Fax: 03 9629 1311

CESTUJTE S BOHEMIA TRAVEL

292 B Huntingdale Road, Huntingdale 3166
Tel: 03 9544 8999, 03 9544 1911
Mobile: 0413 499 321
Email:- eva@bohemiatravel.com

Generální konzulát České republiky,
169 Military Road, Dover Heights, NSW 2030
Tel: 02 9371 8877, Fax: 02 9371 9635

O SLUŠNOSTI

Četl jsem studii připravenou pracovištěm zvaným Centre for Population and Urban Research at Monash University, autor se domnívá, že etnická různorodost vede k silnější a soudržnější společnosti. Věřím, že by si to přál australský politický systém, není to ale naivní přání? Stále jsme svědky toho, že rozdílný původ vede spíše k tenzi, napětí, což může různě vyústit.

Nás se to tedy netýká, jsme všichni Češi! Slušní krajani! Jeden za všechny, všichni za jednoho! Před několika roky Sokol zavedl službu starým, nemocným a osamělým krajanům. Bylo to velmi prospěšné rozhodnutí. V Kvartu se tehdy uveřejnila výzva, aby se ti, kteří jsou ochotní nezištně nabídnout pomocnou ruku, přihlásili. Ustanovila se skupina samaritánů.

Nemusím ani zdůrazňovat, většina exulantů opustila svou rodinu a přátele, do Austrálie se dostali osamocení, hledali nové zázemí, partnery či partnerky. Ne každému se podařilo založit šťastnou rodinu, někteří zůstali sami, někteří se rozvedli, někteří ovdověli, společenské poutající pletivo může chybět i přes dlouholetý pobyt mezi lidmi jiného etnického původu... Jakmile se pak ozve stáří a nemoc, mnozí potřebují pomoc. Třeba jen dobrým slovem a porozuměním. Starý člověk se v myšlenkách vrací ke svým kořenům, ke své mateřštině.

Vím o mrtvicí postiženém exulantu, neschopném řeči a pohybu, v leže trávil celé dny v ústavu sociální péče. Dva dobrovolníci ho jednou za týden navštěvovali, seděli u jeho postele a spolu si vykládali o všem možném, nemocný jim dával najevo, že rozumí a má z návštěvy radost. Personál ústavu sokolské dobrovolníky využíval i k jakémusi tlumočení a vyjasňování problémů, které vznikaly z bariéry mezi nemocným a zdravotníky. Je dobře známo, že po mozkovém infarktu se vyblokuje centrum pro cizí jazyky a postiženému zůstane jen mateřský jazyk, i kdyby před onemocněním např. angličtinu dobře ovládal. Jiný dobrovolník, i když sám nikoliv nejmladší, kromě návštěv opuštěných a nemocných jim vyřizoval úřední záležitosti a nakonec, když bylo zapotřebí, i pohřeb a pozůstalost. Spolehlivě vím, že tito obětaví dobrovolníci si reklamovali jen prokazatelné cestovní výdaje u příslušného úřadu, nikoliv v Sokole. Tato dobře zavedená a fungující sociální služba byla ale po čase tehdejším vedením Sokola zrušena jako nepotřebná, i když nemocní a opuštění ji velmi oceňovali. Jde o slušnost a solidaritu. Jeden z těchto iniciativních dobrovolníků mi právě sdělil, že jeho dopis před rokem volající o obnovení sociální činnosti v české melbournské komunitě byl ignorován. V Kvartu jsem po posledních volbách výboru melbournského Sokola četl, že byl ustanoven státem honorovaný příslušník naší pospolitosti, který má na starosti sociální záležitosti a domnívám se i okolnosti, které popisuji. Kvart napsal, že uspořádal zájezd do restaurace na oběd zaplacený i s dopravou ze státního fondu. A od té doby se již v Kvartu neobjevilo ani slovo o sociální činnosti pod záštitou Sokola.

Domnívám se, že by sociální pomocná činnost měla být obnovena. Snad jednou za týden, dvakrát by bylo vítanější, by referent "úřadoval" v Národním domě v pevně stanovených hodinách, aby mohlo dojít k potřebnému projednání sociální pomoci a následné realizaci podle potřeb. Ustanovení těchto "úředních" hodin by velmi uvítali i krajané z republiky, kteří zavítají do Melbourne a z nejrůznějších důvodů by chtěli vejít do styku se zde žijícími Čechy či hledají pomoc v nouzi. To by byl jiný druh činnosti a ochoty, kterou by měl mít na starosti spíše někdo z mnohačlenného výboru Sokola snad ve spolupráci s konzulárními službami.

Při dopisování tohoto článku jsem se dozvěděl, že redaktorka Barbara Semenov rezignovala. Profesionálně, ale bez honoráře řídila Kvart půldruhého roku, rozšířila síť spolupracovníků, uveřejňovala pouze články psané pro Kvart, z kterého se pokusila vytvořit zajímavý jak sokolský, tak krajanský časopis. To se zřejmě výboru melbournského Sokola nelíbilo. Za zmínku stojí, že během poslední doby rezignovaly z důležité účetnické funkce tohoto výboru dvě kvalifikované krajanky a nyní redaktorka s vysokoškolským novinářským vzděláním.

Miloš Ondrášek

MUDr Alžběta Gazdíková
a MUDr Přemysl Kunz

si dovolují oznámit, že ordinují v novém
Medical and Dental Centre
490-524 Springvale Rd. Forest Hill 3131
Ph. 88041900
No appointments necessary,
Medicare bulk billing
Ordinace je otevřena 7 dnů v týdnu
Po-Pá 7.00-22.00 So-Ne 8.00-22.00

Oznámení o bohoslužbách 2008 na Šumavě

V květnu se mše nekoná, v dalších měsících se mše svaté konají vždy **první neděli v měsíci**,
tj. **1. června,**
6. července — od 11.00 hodin
Po mši následuje malé občerstvení.
Těšíme se na Vaši návštěvu!
Locks Way, Belgrave South (MEL 84:J), tel.:9754 5159

krajane.net = zajímavé internetové stránky www.krajane.net, určené k získání a výměně informací týkajících se zahraničních Čechů po celém světě

KVĚTEN 2008

9

ZE ŽIVOTA KRAJANŮ

Klub SOKOL

Fejeton Vlasty Šustkové

Je to naše klubovaní jen pomalé uvadání?
Nebo je tu přece naděj,
že to je i zmrtvýchvstání?

Po šedesáti letech od února 1948, kdy jak víme díky Klementu Gottwaldovi a jeho straně a vládě opustilo mnoho exulantů i emigrantů svoji vlast, rekapitulujeme, co se za ta léta událo. Tehdy udělali dobře a měli i štěstí, že si vybrali právě Austrálii, kde to mlékem a strdím - třebaže australským - jen přetékalo. Krušné začátky, nepřijetí místními, neznalost angličtiny a nemožnost pracovat ve svém oboru zvládli čeští imigranti postupně natolik, že se tu nakonec uplatnili líp než doma.
Nu a my, *osmašedesátníci*, jsme si to díky ruské invazi zopakovali.
Naoko malá dovolená se změnila v trvalý exit s postihem a odsouzením na dálku. Stali jsme se rovněž exulanty.

Za ta léta jsme si zvykli na leccos. Co nám nejvíc chybělo - česká družnost a pospolitost - to jsme si utvořili soukromě nebo v Sokole a pak v našem Domě.
Ale ouha! Po těch mnoha letech nás znatelně ubývá a málo přibývá. Naše činnost se scvrkla na týdenní návštěvu úterního oběda, český žaludek neošidíš. A je o nás výborně postaráno manžely Zlatými. Horší už je to s večery s tancem. Když přijde 30 lidí, jásáme nad dobrou návštěvností.

Je zajímavé podívat se, jak to dělají jinde. Do klubu u Brisbane v Burbang se jede z Gold Coastu skoro hodinu - vydali jsme se tam v pátek k večeru. Řeknu vám, že to stojí za to. Napřed vás přivítá krásná zeleň lesíka a louky, na které budova stojí. V sále to voní naší dobrou kuchyní a za novým barem vás vítá úsměv chlapíka – pomocníka. Vida, mladý muž, syn knihovnice paní Humlové. Stoly jsou prostřené, podlaha se blyští a příjemná česká hudba připomíná, že jste skutečně mezi svými. K tomu přispívají krásné obrazy pana Karla Formana – bohužel nedávno zesnulého. Pražské věže, mosty, česká krajina. Ale z nostalgie vás vyvede Karlíček Ulvr. Už je tu, aby nás uvítal, nabídl jedno ze tří jídel a naladil k úsměvu svým známým humorem.
Po dobré polévce přijde velká porce ptáčka s knedlíkem a nebo řízek přes celý talíř. Pak ještě kávička a štrůdl a to vše za pouhých 12 dolarů, hlásí Karel.

Díváme se po sále. Do sedmi večer už je plno. Kolem stovky lidí ve věku od 20ti do 80ti let. Zvykli si na pátky večer v klubu, na dobrou baštu, pivko a kus řeči. Českých piv tu mají asi šest druhů. To je ten nebeský dar, jak se zpívá ve Smetanově opeře. Nálada je veselá a hovorná. Uprostřed sálu si chystá prezidentka Stáňa Bílková zprávy a papíry na blížící se výroční schůzi s dalšími deseti z výboru. Přesto si udělá čas promluvit s členy i hosty, ocenit práci lidí toho večera, agitovat do výboru, zjistit jak jde odbyt jídla. Však se jim to také pěkně vaří v nové kuchyni, kterou si pořídili svépomocí a s přispěním *Good Guys* firmy téměř za facku. Obrátili se totiž na syna jednoho člena. A už jsme u toho. Naučili se obracet se na děti svých členů, kteří jako druhá generace jsou už plně zaměstnáni někde ve výrobě, řemesle, podniku nebo státním úřadě. Tím se vlastně napojili na současnost.

Jako členka melbournského klubu Sokol se budu těšit, že i my si vybudujeme krásnější kuchyň. Jak asi víte, nebude se příští čtyři úterky vařit, aby se vše stihlo. Vedoucí přestavby je Honza H. Snad mu i bude pomáhat jeho schopný syn Jonathan. Přeji všem, aby i náš výbor získával přes rodiče mladé ochotné členy, rozmnožil činnost o páteční dobré vaření se silnou návštěvou a zakotvil dobrou pohodu mezi hosty – členy i nečleny – bez rozdílu na věk a názory.

Je to náš český a slovenský dům, užijme si ho dokud je v žilách krev a v těle dosti zdraví.

K TÁBORNICKÉ ZÁBAVĚ V MELBOURNE

V sobotu 31. května se bude v sále Sokola Melbourne konat táborák a s ním i zábava. S chladnějším počasím přichází doba, kdy se lépe chladí i horké rozpory a názory a tak by nám snad také pomohlo přijít zasednout ke společnému ohni a v klidu si symbolicky vykouřit dýmku míru. Je třeba začít se učit pohlížet na věci trochu s nadhledem, protože život se nám, přátelé, den ze dne krátí.
Takové myšlenky napadají člověka vždycky když se rozloučí s někým milým a blízkým. Byla jich už v minulosti hezká řádka, ale teď se začíná kácet v našem lese. Poslední smutná ztráta mezi krajany byla naše dobrá známá Soninka Nagy z Gold Coastu. Stále vidím její mladistvý úsměv za brýlemi a la Sofia Loren, její krásnou štíhlou figuru, milé chvíle u kafíčka, slyším její jasně zvonivý hlas. Budeš nám dlouho chybět, Soni, ale i vy milá paní Mileno Benešová se svým vrozeným jemným způsobem jednání, srdečnou připraveností pohostit a shromáždit své přátele, pozvednout sklenku bílého a připít na zdraví. Vidíte, jak nás znatelně ubývá. Nemarněme proto čas a dejme si novou dobrou příležitost pro všechny, kteří mají rádi život, pospolitost, táboráky, ale i smysl pro děti, naši budoucnost. Pro ně i pro vás – ohníček přímo v sále. Jak? Na to se přijďte podívat a nebojte se! Až se vám děti krátce předvedou, půjdou domů až jim ukážete, jak to vypadá, když se dospělí roztočí v kole.
Vstupné na zábavu jako obvykle $25, kytaristé, zpěváci a rodiny mají vstup se slevou, jídlo pro děti $7, soutěž *Za písničku na skleničku*.
Zve vás vedení všech složek z Melbourne: Sokol, Rodičovské sdružení, Hasiči, Baráčníci, Trosečníci, Trampíci, Exulanti, Protestanti a pod. Těšíme se s vámi na shledanou.
(šus)

ČESKÝ DIALOG
- v Austrálii k objednání na adrese Jaroslav Zahrádka,
139 Oyster Bay Rd, Oyster Bay, N.S.W. 2225

Pohádkový les 2008

Po sobotním obědě 19. dubna se nás děti zeptaly,- co budeme dnes dělat. Byl krásně sluneční den a tak jsme prostě řekli, že pojedeme do pohádkového lesa na Šumavu. Děti samo sebou chtěly hned vědět, jaké pohádky tam budou, ale my je napínali až do poslední chvíle. Proč ne, ať mají nějaké překvapení! No a překvapení to opravdu bylo a nejenom jedno.

Děti dostaly mapy s popisem a úkoly, jak najít poklad. Na prvním stanovišti čekala Červená Karkulka, které děti pomáhaly přemoci vlka pomocí frkaček, za rohem se ujížděl Pipi Dlouhé punčošce na koloběžce a typicky český Krteček dohlížel na správné složení skládačky. Ferda Mravenec s červenou mašlí koukal, jak děti koulejí jeho obrovskou koulí. Nechyběl ani populární Pavoučí muž, který měl připravenou velikánskou síť. K jeho škodě byly děti tak obratné, že nikoho do své sítě nelapil.

Jaký by to byl pohádkový les bez čarodějnice? Ta naše sice byla ještě Malá čarodějnice, za to ale dětem dovolila se svézt na jejím kouzelném koštěti. Bob a Bobek propůjčili svůj klobouk, do kterého se děti strefovaly míčky. Na konci je přivítal Humpty Dumpty, který tentokrát zůstal sedět na zdi. Tam se také děti dověděly poslední písmeno základní tajenky: "Hledej modré stopy". Ty je nakonec dovedly k pokladu. Řekněte, kdo by se neradoval z malých dárečků a sladké odměny?

Po splnění disciplín se všech 20 velkých i těch menších dětí posilnilo domácím koláčem a pak hurá pro dřevo na táborák. Opékaly se špekáčky i *marshmallows*, zpívalo se, mluvilo se česky, slovensky i anglicky.

Byl to opravdu velmi vydařený den, což cestou domů dokazovaly i naše unavené děti, které si spokojeně svíraly svoje sáčky s pokladem na klínech.

Monika Kasalová

CESTY SNŮ

– volné pokračování knihy Josefa Kubíka

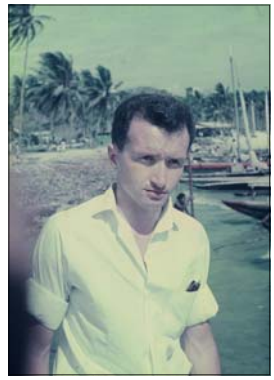

Udělal jsem státnici a pracoval v Melbourne na ministerstvech. Po pár letech se však dostavilo volání dálek, a tak jsem přijal v roce 1959 místo v někdejší australské provincii na ostrovech Papua - Nová Guinea. Moje první místo bylo na ministerstvu školství v Port Moresby, Papua. Registroval jsem misionářské učitele a školy.

Musel jsem si zvyknout na vlhká, tropická vedra. I voda v moři byla teplá, moc neosvěžila. Zkoušel jsem se potápět na korálových útesech. Díky svému zkušenému příteli jsem přežil mírné konfrontace s velmi jedovatým korálovým hadem a prudce jedovatou mušlí, pro kterou jsem se potopil. Naštěstí mě neškrábla malým ostnem, který způsobí během půl hodiny smrt ve strašných bolestech. Přesto všechno, i přes stálé nebezpečí žraloků, jsem tu krásu korálových útesů miloval a potápěl se tam často.

Jednou se stalo, že moji známí objevili řeku v džungli, kde tekla docela chladná, osvěžující voda. Byla sice kalná, ale na koupání to nevadilo. Na stromech byly liány a na nich se dalo ze břehu zhoupnout a spustit se uprostřed řeky, kde byla hloubka. Jednou se na druhém břehu objevil nějaký člověk a přes řeku na nás křičel, jestli máme zdravý rozum. Byli tam totiž krokodýli a zrovna v těch místech, kde jsme se koupali, mu jeden zakousl psa, který tam plaval pro klacek. Ihned jsem si představil, jak padám z liány přímo do chřtánu krokodýla. Tím skončilo naše osvěžující koupání. Na památku na tu řeku mi zůstala černá jizva na noze po tropickém vředu. Pro domorodce by to znamenalo přijít o nohu nebo zahynout, mě vyléčil doktor silnými dávkami antibiotik.

Po čase mě poslali jako vedoucího ministerstva civilních záležitostí na ostrov Nové Irsko na Nové Guineji. Městečko Kavieng bylo rozkošné. Měl jsem dům přímo u moře s výhledem na překrásné ostrůvky s bílými plážemi a vysokými kokosovými palmami. Tak jsem vždy snil o Tahiti a tady jsem měl něco podobného před sebou.

Blízkost rovníku ale způsobovala nesnesitelně vlhké podnebí. Musel jsem si zvyknout na stále propocenou košili a vlhké ruce. Záviděl jsem domorodcům, že můžou běhat polonazí, zatímco já musel, po britském způsobu, nosit bílou košili, krátké kalhoty a bílé podkolenky. Ke kráse přírody ještě přispěla krása mladých domorodých děvčat oblečených jen v slaměných sukýnkách. Pleť měly světlejší než Papuánky.

Domníval jsem se, že jsem určitě první Čech, který se sem dostal. Své mínění jsem si ale musel už brzy poopravit. Večer zaklepal někdo na dveře. Stál tam svalnatý

domorodec a chtěl místo sluhy pro sebe a pro svou ženu. Když řekl, že umí též vařit, pomyslel jsem si, že asi nějaká jídla domorodců, třeba pečeného hada. Jaké ale bylo moje překvapení, když prohlásil, že umí udělat biftek i houskové knedlíky. Býval sluhou u českého doktora a jeho žena prý ho naučila vařit. Odletěli krátce před mým příjezdem, protože on dostal místo doktora na výpravě do Antarktidy.

Žena sluhy dostala později lepru a byla odvezena na ostrov leprotiků. On pro ni ronil slzy a zanechal svého zaměstnání. Bylo mi jich hrozně líto. Jednou jsem měl příležitost jet lodí na tento ostrov s místním doktorem a zavézt tam léky a zásoby. O pacienty se tam staraly jeptišky nějakého německého řádu.

Odtud jsme se plavili až téměř k rovníku na ostrov Nový Hanover. Byla tam malá nemocnice v domorodé chatě, postavené na mýtině vysekané v džungli. Domorodci, někteří ještě lidožrouti, se tam mohli dostat jen na svých kánoích. Nemocnici měli na starost manželé, jediní běloši na celém ostrově. Když on přišel na loď, málem jsem překvapením omdlel. Ozvalo se: „Nazdar Josefe!“ a já radostně odpověděl: „Nazdar Vladimíre.“ Znal jsem ho z Melbourne. Měl jeden rok lékařské fakulty v Praze, ale zde musel i operovat. Prý se jemu i jeho ženě někdy zdálo, že jim ta džungle doslova přerůstá přes hlavu. Obdivoval jsem jejich vytrvalost a odvahu...

KULTURA

ADINA

Nová divadelní hra, kterou jsem viděla v Divadle na Vinohradech při své zimní návštěvě Prahy, se neset-kala v republice s příliš příznivou kritikou. Nedivím se. Člověk nemá rád, vidí-li v zrcadle nehezký obraz sebe sama. Inscenace Adina je totiž vpravdě krutým zrcadlem českému národu.
"Rádi bychom, aby hra o Adině (Mandlové) byla 'českým příběhem'. Aby byla pohledem na naše bolestné i směšné kompromisy a na nás jako jejich protagonisty. Pokusem zachytit naše traumata i euforie, vrcholy a pády. To vše bez mýtů, glorifikace, sebemrskačství, zato s ambicí dozvědět se o sobě trochu víc," říká o inscenaci režisér Martin Stropnický.

Jedna z mnohých kritik, které následovaly po uvedení této inscenace u příležitosti stoletého jubilea oblíbeného Vinohradského divadla, však komentuje ambice režiséra slovy:- *„Jenže z výsledků této ctižádosti zůstává divák rozpačitý. Autorka převzala a upravila některé epizody z Adininy autobiografie, umně je převedla do hereckých replik, režisér je poskládal do ilustrativních obrazů nelehkých období českých dějin, kdy se takzvaně lámal chleba a v mezních situacích se rázem odhalily skutečné povahy lidí. Jenže žádná očistná katarze se nekoná,...“*

Dotčení čeští kritici a diváci si ale neuvědomují to, co přirozeně pocítí každý emigrant, který sedí v hledišti. Žádná očistná katarze v případě tohoto příběhu neexistuje. Jakápak katarze? Filmová scenáristka, autorka předlohy k filmu „Zapomenuté světlo“, Čechoameričanka Milena Jelínková vysvětluje – *„Šlo mi spíš o výjimečný osud a obraz doby, která dokáže znetvořit charakter a přivodit ztrátu snů, zvláště v zemi s tak šílenými zvraty v dějinách. Mandlová byla o málo mladší než moje matka. Generace mých rodičů se narodila před první světovou válkou, potom prošla světovou krizí, druhou světovou válkou a po ní prožila spoustu let v komunistickém režimu, jehož konce se nedožila.“*

V jakém bodě osudů této nešťastné generace si tedy kritik představuje onu kýženou očistnou katarzi?

Výjimečný osud Adiny Mandlové mimořádně dramaticky zrcadlí v obecnější rovině i herecké prostředí a národní povahu. Autorka hry se nevyhýbá žádnému choulostivému tématu – kolaboraci, udavačství ani oněm dvojlomným rozhodnutím, komu vlastně sloužit a za jakou cenu. Podobně jako v případě inscenace Toma Stopparda Rock'n'Roll, je českému divákovi synchronně předkládán svět české totality a svět svobodné demokracie. Obojí je totožně vnímáno emigrantkou Adinou, emigrantkou Milenou Jelínkovou a emigrantkou, sedící v hledišti divadla.

Dvaasedmdesátiletá Milena Jelínková k tomu dodává:- *„Z emigrace vyplývají otázky: proč se lidi přizpůsobili požadavkům režimu a neodešli? A když odešli, uvědomili si, jak za to zaplatí? Já si nemůžu stěžovat, v emigraci jsem prožila poměrně šťastný život, i když zcela jiný, než jsem si představovala. Odchod z Československa znamená, že musíte různé věci bolestivě useknout. Tím jsem se přiblížila chápání Adiny. Ona se stále snažila o návrat a pochopení ze strany svých bývalých kolegů i diváků, a to mě velice zajímalo. Ale nechci se s ní srovnávat, jen umím pochopit některé její myšlenkové procesy.“*

Představitelka titulní role Veronika Žilková nekopíruje ikonu Mandlovou (28.1.1910-16. 6. 1991), přesto je stejně úchvatná – téměř impromptu se mění z mladé dívky v atraktivní ženu a nakonec v smutnou odkvetlou herečku. Má svůdnost a šarm provokativní Adiny, je stejně hrdá a ironická, pohrdá autoritami a nestydí se přiznat své negativní vlastnosti, jako je promiskuita a kariérismus. Jedna z mnoha za zmínku, - scéna setkání českých umělců s říšským protektorem Frankem v Rudolfinu, kde Adina jako jediná projeví po svém způsobu statečnost, doslova nahání husí kůži.

Podaří-li se vám navštívit tento rok Prahu, nezapomeňte zajít do Divadla na Vinohradech na strhující memoár slavné české filmové divy a nejen její. Kruté zrcadlo nastavené národu a tragické době vás zcela určitě chytne za srdce.
(sem)

S autorem oblíbených humorných povídek Z DENÍKU DŮCHODCE Ivanem Kolaříkem rozmlouvalo dnes téměř vážně - Zrcadlo

Z: Ahoj Ivane. Nemohu vůbec uvěřit, že se mně podařilo tě chytit doma. Na tuto příležitost čekám už pěknou dobu a ty se pořád někde touláš. Kdepak jsi byl teďka?

I: Jeminánku, tak tobě se přece jenom podařilo mě vyštrachat. Teď nezbývá než si nalít pivko a když jinak nejde, tak si pokecat. Doufám, že tě nepřekvapuje, že si takhle hnedlinka po ránu dávám pivinko. Z mých povídání musíš vědět, že ho mám převelice rád. Tak si přihni a dejme se do toho.

Z: No dobře, když nedáš, tak si s tebou připiju. Ale jenom jedno, abys neřek. Ale neodpověděl jsi mi na otázku, kde jsi se toulal.

I: No my jsme se právě vrátili z takové menší cesty po nádherném pobřeží Queenslandu.

Z: Ty rád cestuješ?

I: Jo a ne. Miluji cestování po Austrálii. Nenávidím cestování do zahraničí. Jednak proto, protože se bojím lítat a pak jakákoliv cesta kamkoliv je šíleně dlouhá a nudná. Tady máme tolik unikátních krás, že necítím naléhavou potřebu z Austrálie jezdit. Hergot to pivo je moc teplý.

Z: Ty jsi emigroval v šedesátém osmém roce. Co tě přimělo k tomu opustit rodnou zemi? Bylo to těžké?

I: Rozhodnutí emigrovat jsem udělal pár týdnů po okupaci. Věděl jsem, že jakékoliv svobodné myšlení bude po léta tvrdě potlačeno. Že nastane doba temna. A tak jsem to sbalil a odešel jsem s tím, že už se nikdy nevrátím, protože v té době a po léta potom nikdo nevěřil, že by někdy mohl komunismus padnout. Udělat rozhodnutí nebylo těžké. Těžké bylo opustit rodinu. Ale s tím se musel vyrovnat každý emigrant. To, jaký měl můj odchod dopad na zdravotní stav maminky a jaké měl pak potíže můj táta, pomyšlení na to mě trápí dodnes.

Z: Po překonání počátečních úskalí jsi se však záhy v nové zemi uchytil?

I: V Austrálii jsem se skutečně uchytil. K mým úspěchům přispělo mnoho okolností. Hlavně to, že jsem byl mladý kluk, ale i to, že v Austrálii v šedesátých letech vládla velice pročeská nálada. Jak federální tak státní vláda nám umožnila co možná nejsnadnější splynutí s australskou společností. I když jsem po roce stále ještě zápasil s angličtinou, dostal jsem stipendium studovat na universitě. To bylo něco, o co se jiní museli dobrými studijními výsledky zasloužit. Nám to bylo dáno z fleku. Jenom proto, že jsme byli Češi. Tím pádem jsem také téměř zdarma na universitě vystudoval.

.Z: Kdepak jsi po studiích působil?

I: Já studoval při zaměstnání. Moje první zaměstnání bylo v universitní knihovně. Toho jsem si vážil, protože jsem si neustále připomínal své první zaměstnání v hrozné továrně na Tasmánii. Zaměstnání v knihovnách jsem střídal jako ponožky. Stěžejní však pro mě byla práce ve Státní knihovně státu Viktorie, kde jsem byl jako emigrant pověřen zakládáním knihovnických služeb pro potřeby přistěhovalců. Postupně jsem se stal expertem v tomto odvětví knihovnictví a začal dělat kariéru. Musím dodat, že to bylo vůbec první místo tohoto druhu vytvořené v Austrálii. Takže jsem byl něco jako průkopník. A zase to bylo shodou okolností. Emigrant-knihovník přišel vhod v době, kdy se na scéně začala objevovat politika “mnohokulturnosti.” Hele, došlo pivo. Tak si otevřeme další, protože v hrdle vysychá a to nemá být. Pak jsem odešel jsem na Ministerstvo pro přistěhovalectví a etnické otázky. Tam se mi líbilo, protože se dělaly velice zajímavé věci a byla u toho i legrace. Postupně jsem si ale stále více a více uvědomoval, že i ve své pozici zástupce ředitele jsem začleňován do politického procesu. Zrovna tak jsem si uvědomoval, že jsem v určitých věcech politickými stranami využíván a i zneužíván. Přistěhovalecká politika byla a dodnes je krajně politicky ožehavá záležitost a koncem sedmdesátých let se vyhrotila situace natolik, že jsem se začal poohlížet po něčem jiném. Rozhodnutí z místa odejít pak za mě definitivně udělaly výsledky voleb, kdy se k veslu dostala ALP a mně jako odpůrci socialismu začalo tvrdě téci do bot. Labouristická vláda v té době byla natolik paranoidní, že jsem věděl, že novým pánům budu svým politickým smýšlením nepohodlný. Nezbývalo než udělat rychlé rozhodnutí.

Z: A dal ses tedy k policii. Nelituješ toho? Vždyť pamatuješ, jakou měla policie v Československu špatnou pověst.

I: Ano, bez váhání jsem se dal k policii. A tradičně politicky nezávislá a neangažovaná konzervativní policie mně velice imponovala. Když pak policejní vedení vidělo, že mám na ministerstvu odzvoněno, podali mi pomocnou ruku. Proto jsem neváhal ani vteřinu. Přechod k policii bylo z profesionálního hlediska vůbec nejlepší rozhodnutí, jaké jsem mohl udělat. Měl jsem na starosti vztahy mezi přistěhovalci a policií. Protože je v Austrálii tolik menšin přicházejících z opresivních režimů, mají jejich příslušníci většinou z policie oprávněný strach. Pamatuji se, že jsem jednou dával přednášku politickým uprchlíkům z Vietnamu, kde se policie neslavně proslavila svojí brutalitou. Jedna mladá dívka během přednášky pořád opouštěla místnost a venku zvracela. Doufám, že ne pohledem na mě, ale spíše z toho, co jsem představoval. Chudák byla vietnamskou policií zneužitá a brutalizovaná. A takových nešťastníků zde máme na tisíce. Je pro ně i oficiální název “Survivors of physical torture.”

A na těchto lidech jsme chtěli spolupráci při vyšetřování zločinu.
Z: Náročná práce, která vyžaduje patřičnou dávku sensitivity, taktu a znalosti rozličných kultur.
I: Sám bych to neřekl lépe.
Z: U policie jsi to doopravdy někam dotáhl, ale jít do důchodu v 54 letech? To už se ti tam nelíbilo?
I: Práce u policie byla z profesionálního pohledu úžasně uspokojující. Působil jsem u nich všeho všudy dvacet let. Posledních deset let pak jako ředitel něčeho podobného jako je v Česku Cizinecká policie. Měl jsem zodpovědnost za celou Austrálii. Moje organizace plánovala celonárodní strategie pro vztahy mezi menšinami a policií a nejvíce jsem pyšný na to, že tyto strategie převzala dokonce i Evropa. Po deseti letech jsem ale přišel k názoru, že už jsem přestal být plodný, že jsem prostě vyčerpal nápady, se kterými bych mohl dále přispívat do celého procesu. Bylo mi blbý jen tak sedět, nic nedělat a brát dobrý plat. Na to jsem zkrátka nebyl. Takže jsem využil příležitosti a ani ne v padesáti pěti letech jsem odešel do důchodu.
Z: Dostal jsi se ve své pozici do světa?
I: Ano dostal. Hlavně díky udělení prestižního Churchillova stipendia. Některé zážitky jsem popsal v krajanském tisku. Také jsem reprezentoval australskou policii celkem třikrát v Číně. Tam jsem komunistický policajty pro změnu zase zmátnul tím, že jsem ve slavnostní řeči pro asi tři tisíce policajtů zahřímal: “Jak to řekl generál Suvorov - těžko na cvičišti, lehko na bojišti.”
Z: No tohle? Co oni na to?
I: No, abych řekl pravdu, tak jsem byl z toho výroku sám zaraženej, ale když davy začaly jásat, tak jsem věděl, že jsem snad nezpůsobil mezinárodní ostudu. Také jsem si oddechl, když vedoucí naší delegace, guvernér státu Viktorie na mě hodil přívětivý úsměv.
Z: Co bys označil jako vrchol tvé kariéry?
I: Asi to, ze jsem pomohl vypracovat nejenom strategii pro Austrálii, ale že náš program převzala v roce 1988 také Evropa, která na něm postavila strategie, které upravila pro evropské podmínky. Nemohu se také nezmínit o udělení vysokého vyznamenání, Order of Australia Medal (OAM), které jsem dostal za svoji práci u policie. Obvzláště mě těší, že ho musela schválit samotná královna.
Z: A když jsi teďka v důchodu, tak se nenudíš?
I: Jestli se důchodce nudí záleží na tom, má-li nějaké hobby, které ho zaměstnává. Jinak to musí být doopravdy zatraceně nudná záležitost. Proto také lidi, kteří v důchodu nemají co dělat, předčasně umírají. Koukat jen tak do blba musí být vskutku hrozné.
Z: A co tebe udržuje při životě?
I: Humor. A pak moje velká láska k cyklistice. A tak si pořád stavím nová kola, zatímco si žena Ivanka rve vlasy, co za ně dovedu utratit. A jezdím. Pro mě je jízda na kole totéž co meditace. Mimochodem, té se také věnuji už pěknou řadu let. Hraju také trochu golf, ale hlavně při tom dělám krtky a to mě moc stresuje. Hodně s manželkou jezdíme a poznáváme krásy Austrálie. A pak píšu.
Z: O tom psaní… Jak jsi se k tomu vlastně dostal?
I: Ale úplně náhodou. Jednou jsem napsal takový legrační mailík kamarádce-novinářce Barbaře Semenov a ta mě přesvědčila, že bych měl psát pravidelně. A tak jsem to zkusil.
Z: Co psaním sleduješ?
I: Já píšu hlavně lidem pro radost. V žádném případě si nemyslím, že to, co píšu má nějakou výraznou literární hodnotu, ale snažím se dát lidem dobrou náladu. O to mi jde snad nejvíce. Jestli se mi to daří mohou posoudit pouze čtenáři. Kamarádi říkají, že je to príma, žena často pochybuje. Ale to je asi tím, že všechny ty mé historky už zná až příliš dobře, takže jí nic nemůže překvapit.
Z: A jak píšeš? Je to jako těžký porod? Nebo věci přicházejí na svět lehce?
I: Já, když to na mě přijde, tak usednu k počítači a vychrlím to celkem za chvíli. Pak už se ale k textu nevracím, protože si myslím, že stálým předělávání a vybrušováním ztrácí na spontánnosti. Samozřejmě, že všechno po sobě pečlivě čtu, abych vychytal chyby. Hele, Zrcadlo, neměli bychom už skončit? Je to šíleně dlouhý rozhovor. A navíc došlo pivo. A já musím na kolo.
Z: Dobře, když jinak nedáš. Na ukončení jenom banální otázka. Cítíš se Čechem nebo Australanem?
I: To není banální otázka. To je něco, s čím se každý emigrant snaží vypořádat. Já se pokládám za loajálního Australana, který je hrdý na svůj původ. V češtině čtu velice zřídka, ale do nekonečna si poslouchám písničky zpěváků svého mládí jako Suchého, Hegerové, Matušky, Gotta, Vondráčkové, Pilarové a dalších, které mi dodnes přinášejí radost. Jsem tedy Čecho-australan, ale i když se do Česka rád podívám, ještě raději se pak vracím zpátky domů - do Austrálie. Mnoho lidí to pochopí, někteří však ne. To už je život.

Ivan Kolařík, OAM

VŠE NEJLEPŠÍ KE DNI MATEK V NEDĚLI 11. KVĚTNA

V příštím čísle:-

V příštím čísle opustíme tematiku Exil, Emigrace, Krajané. Necháme na chvíli minulost minulostí a podíváme se na přítomnost. Na to nejlepší, co se zrodilo z naší krajanské komunity exulantů a emigrantů - naše děti. Nebude řeč přímo o drobotině, ačkoli se bude 1. června světově slavit už po 55té Mezinárodní den dětí. V roce 1952 se na Světové konferenci o blahu dětí, jíž se zúčastnili představitelé 54 států světa a kde byla schválena Ženevská deklarace na ochranu dětí, většina zúčastněných přimlouvala za zavedení celosvětového Dne dětí. Již o rok později se slavil ve 40 zemích. Americká organizace International Union for Child Welfare sledovala Mezinárodním dnem dětí tři cíle. Kromě zasazování se za práva dětí a podpory přátelství mezi mladými lidmi celého světa se měly jednou za rok vlády veřejně zavázat, že budou podporovat práci dětské organizace Spojených národů UNICEF.
V červnovém vydání Čechoaustralana se podíváme na „děti“ krajanů, kterým je už více než „nácť“, na novou generaci Čechoaustralanů nebo spíš Australanočechů, kteří se stali přínosem naší nové země a na které jsme právem hrdi. Pošlete nám příběhy vašich dětí, kterým je dnes „cet“ či „sát“. Rozhlížím se kolem sebe a jen děti mých přátel a jejich životy vydají dnes už na román. Šťastnější než byl ten náš - pohnutý osud uprchlíků a imigrantů. Platón, řecký filozof žijící před čtyřista lety před naším letopočtem napsal: „Nezáleží jen na rodičích a vychovatelích, ale na celé obci, jak se dítě vyvíjí.“ Na vývoj našich dětí měla vesměs dobrý vliv obec australská. I o tom bude řeč v červnovém čísle Čechoaustralana. (sem)

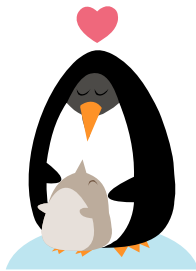

Podzim v Celetné

Podzim – básník troufalý -
potají snažím se
nahlížet přes rameno
z ořízky listoví spadaného
číst.
Třeba dnes potkám
štěstí
rozsvítí zvečera uličku novinářskou
a dlaně zkřehlé prvním mrazem
bude hřát.
Navlékám slůvka - korálky
na nitku babího léta
už dávno se neptá
co bude dál.
... nepovím nikomu
o téhle básni,
kterou mi šeptá,
podzime mlhavý
lampu mou zhasni;
nepovím nikomu
na co dnes čekám...
Srdce své na římsu položit toužím.
Barokním sochám, stříbrným loužím
Kratičkou větu, snad jenom vzdech
štěstí až potkám v podzimních dnech...

říjen 1975

EIS

BLAHOPŘÁNÍ panu Anthony Schottovi, který se 5. 5. dožívá 90ti let! Do dalších deseti přejeme stálou svěží mysl a sílu do života!

Nevhodná slova pro vhodné příležitosti a naopak aneb když dupají králíci rozlej úsměv po líci

Ten pan Vodňanský je kanon, a zrovna tak i ten virtuosní pan Dobiáš. Trochu jim to sice dusila technika jednoho mikrofonu, ale užili jsme si moc prima večer, plný intelektuálních narážek, poesie, recese, politických vtipů, ale hlavně legrace, což jak se domnívám, je hlavní důvod pořad dělat a pak zazní smích, což je zase hlavní odměna, když ho správné slovo vyburcuje. Nebylo těžké nechat se naočkovat do humorné nálady slovy hlavní osoby, Jana V, nebo se labužnicky zaposlouchat do brilantní hudby Daniela D. Opodál kolem zdí vystavoval skromně nádherné fotoobrazy pan Karol Benický. Málo kdo o něm ví, že je již uznáván pro svůj um leckde ve světě a je jen škoda, že si to lidé neuvědomili dříve a nekoupili od něho více jeho nedrahých ceněných prací. Celkově velmi vydařený zábavný večer. (šus)

Diamond Plating
Co. Pty. Ltd.

Manufacturers of Precision Industrial Diamond Tools.
14 Shearson Crescent
MENTONE VIC 3194
Phone: 9584 5566
Fax: 9583 9339

Milí – čtenáři, krajané, přátelé,…

Říkám Vám „vlašťovky“. Mile a překvapivě se slétáte do mé poštovní schránky a je Vás stále víc a víc. Někteří přidáte pár slov povzbuzení, jiní pečlivě upravíte rozmazaná písmenka na nálepce, někteří z Vás napíší krásný dopis, někteří vzorně zastřihnete adresu vloženou do obálky. Všech si velmi vážím a všem ze srdce děkuji.

Za normálních okolností bych každému napsala osobní dopis. Protože jsem ale byla velmi zaneprázdněna ve snaze rozjet díky Vaší nečekané podpoře slibovaný krajanský list, nebylo to dosud možné. Časem se jistě dostanu k odpovědím. Doufám, že Váš nový nezávislý, krajanský a celoaustralský časopis bude pokračovat v dobré tradici Vámi oblíbeného Kvartu a pokusí se být snad i ještě lepším a kvalitnějším časopisem. Vaše jakékoliv zprávy budou vždy vítány.

Ještě pár informací o vydávání Čechoaustralana – jeho existence bude závislá na Vašem ročním předplatném, finančních darech, dotacích a placené inzerci, jak je uvedeno na titulní straně listu. Na rozdíl od sokolského Kvartu, který je finančně podporován MZV a fondem Sokola, nemám žádné prostředky pro vydávání listu a toto první číslo bylo vytištěno a rozesláno na vlastní náklad. Šek na účet CECHOAUSTRALAN zasílejte prosím s odstřižkem na adresu redakce – P.O. Box 1008, Hawksburn, VIC 3142.

Přijměte také mé pozvání na slavnostní Křest Čechoaustralana, který se uskuteční 17. května v 16 hodin v Galerii Domov, 511 Queensberry Street, North Melbourne.

Děkuji za Vaši podporu a těším se, že se budeme setkávat na stránkách našeho nového časopisu.

S úctou,

Barbara Semenov

- „A loaf of bread, a jug of wine, and a Barbara Semenov narrative!“
- „... Jen pište dál a houšť, máme toho dost k připomínání našich dějin Jsem bába nad hrobem, přikládám šek na $50 a těším se na nový časopis.“
- „...tak dlouho jsme čekali než se toho ujala správná osoba a teď? Na co se máme měsíčně těšit?“
- „... Nejraději bych byl napsal: Good on you, Barbara, ale protože to není česky, nechal jsem to plavat. Přeji Vám hodně úspěchů ve Vašem novém podnikání a posílám Vám $50 předplatného...“
- „... Dovedu si představit Vaši permanentní frustraci, když rozjedete úspěšně nový krajanský měsíčník po letech navazující na tradici Hlasu domova... pusťte se do nového a nedejte se odradit...“
- „Je bezpochyby jasné, že Váš nový časopis bude zářit...“
- „...tak mi již jen zbývá poděkovat za dosud bezvadně odvedenou práci a hezké, citlivé osobní články. Doufám, že se podaří nový časopis úspěšně rozjet a přeji hodně úspěchu v budoucím počínání. I hodně štěstí – toho člověk vždy trochu potřebuje s novými věcmi.“

VÁŽENÍ ČTENÁŘI —
Laskavě odstřihněte a pošlete (napište) na adresu redakce
ČECHOAUSTRALAN
P. O. Box 1008, Hawksburn 3142

Roční předplatné:- $40
Příspěvek/Dotace:-
Inzerce:-

Šeky na účet ČECHOAUSTRALAN

Email adresa:-

Změna adresy:-

www.cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN

POZVÁNKA NA KŘEST ČECHOAUSTRALANA

Redakce ČECHOAUSTRALAN - Barbara Semenov, Grafická úprava - Blanka Arnold
P.O. Box 1008, Hawksburn 3142
email adresa—bsemenov@cechoaustralan.com

ČECHOAUSTRALAN—NOVÝ NEZÁVISLÝ CELOAUSTRALSKÝ KRAJANSKÝ LIST

If undelivered return to:

P. O. Box 1008
Hawksburn 3142
AUSTRALIA

Print Post Approved

SURFACE MAIL

POSTAGE PAID AUSTRALIA